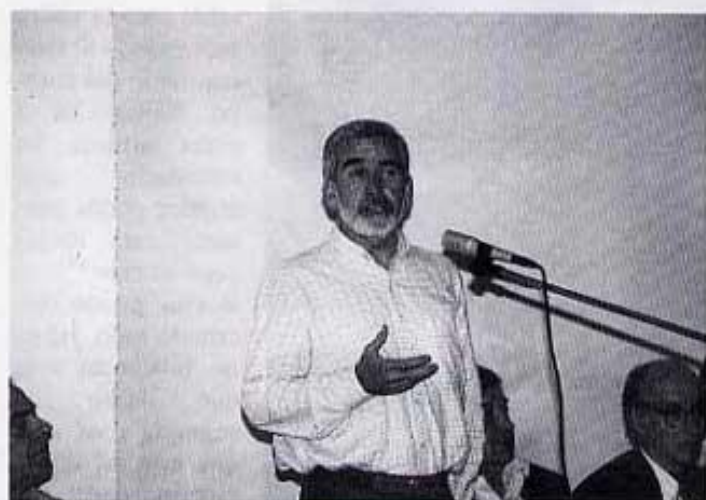

JOAN LERMA A BENAFIGOS

Per: Gema (Regidora de Cultura)

El passat dia 12 d'abril es van reunir simpatitzants del partit Socialista al poble de Benafigos. Vam comptar amb la companya de Joan Lerma, el qual no cal explicar qui és.

Benafigos és un poble situat a sobre del coll de Vidre, entre Vistabella i Atzeneta del Maestrat, a quaranta quilòmetres de la capital. L'alcalde, Heredio Rovira, ens va contar que actualment estan fent un frontó, una nova piscina i que han habilitat una casa

que és propietat de l'Ajuntament per llogar-la a forasters els mesos d'estiu.

Després de dinar amb tots els companys, vam anar a visitar l'ermita de l'Ortisella situada a 1 km. de Benafigos. Tot el poble s'ha abocat en restaurar aquesta zona fent parets, escales i fonts de pedra. En aquest indret podem veure un estrany om que està cuidat i conservat per la gent del poble. Eixe om és un dels arbres singulars de la nostra província.

L'ermita de l'Ortisella

data de l'any 1600; al seu interior hi han pedres que conserven dates més antigues encara.

L'alcalde, Heredio, ens va comentar coses sobre la font que hi ha en aquest paratge de l'Ortisella. En va dir que no volen donar-li publicitat perquè molts dels visitants que paren a dinar i passen allí una estona, tenen el mal hàbit de deixar-ho tot brut, i aquestes coses no donen cap benefici per al poble.

Els companys de Benefigos ens van organit-

zar un dinar i després de dir unes paraules el senyor Heredia, va prendre la paraula el secretari general del P.S.P.V.-P.S.O.E. de la comarca de l'Alcalatén-Plana Alta, Manolo Prades i per finalitzar vam sentir al company Joan Lerma.

En el dinar vam tindre l'oportunitat de saludar a companys com Avel·lí Roca, alcalde de Tírig, Olga Mulet, diputada a les Corts, que va ser la mantenedora de les Festes de l'any passat, i a León Bravo, del poble de Torreblanca.

A VEURE SI REBENTEM

Sant Isidre, dia de l'any esperat i enyorat per molts, dia de celebració i per tant de festa, per joves però sobretot per vells. Xocolata pel matí, processó, cercavila, verenar i orquestra.

Per als joves el millor és l'orquestra, però per als vells és el verenar. I és que, després de tot l'any cuidant el colesterol, el sucre, la tensió, etc, el verenar de S. Isidre és una excepció.

Són les cinc de la vesprada, les portes de la pista encara estan tancades al públic, a la part de dins immenses taules plenes de suculentos picaetes i botelles de vi, a l'altra part de la porta ple de gent ansiosa i disposta a devorar tot el que els fiquen pel davant, joves, vells, catalans, forasters, estan tots en tensió. I per fi s'obren les portes, "Maricó l'últim", tal qual una carrera de 500 c.c. a ocupar les posicions a primera línia

de parrilla; i ací comença l'espectacle: **a fartar**.

Molts el colesterol l'obliden a l'instant, no passa res, el que importa és que açò és gratuït i hi ha que menjar tot el que es puga i el que no capiga a l'estómac, en bossetes i cap a casa, açò ho he vist jo amb els meus ulls; una dona amb bosses de plàstic al devantal agafant plats de clòtxines, de berberetxos, d'olives, i tot el que es puga abocar a les butxaques i mentre els

més joves a menjar, però sobretot a veure vi i mistela. I a la fi veus eixir a la gent amb cara de felicitat, contents, però sobretot farts; cixa nit no soparan, dormiran malament i durant la setmana es multiplicaran les visites a l'ambulatori, però ha valgut la pena; ara només falta cuidar-se per a que l'any següent estiguem en forma i pogem superar, o almenys igualar la fartera d'aquest any.

Cèsar Villalonga i Gascó